

"Zoektocht naar houvast [1]"

De herinnering aan jouw tranen is glashelder, komt al terug als ik mijn ogen ook maar even sluit. De manier waarop ze strepen trokken over je vuile wangen en in je uitgedroogde lippen sneden, blijf ik voor me zien. Je smalle handen lagen lusteloos in je schoot, je haar hing in vettige slierten voor je gezicht en je ogen stonden stof. De aanblik van je lijden deed me pijn, doet dat nog steeds. Elke keer als ik me in een kleine ruimte bevind, overvalt het paniekerige gevoel me weer. De donkere schaduwen van ons verleden blijven mijn pad telkens kruisen, het licht van de waterige lentezon blokkerend. Ik hoor voortdurend je onophoudelijke snikken, je jammeren om hulp. Zelfs als ik mijn oren bedek, hardnekkig proberend om aan iets anders te denken, vullen je smekende woorden mijn hoofd. Het sterke gevoel van angst is groeiende, is mijn gedachten binnengeslopen en heeft zich vastgebeten in mijn bewustzijn. Voor anderen ben ik onherkenbaar geworden, slechts een fractie van mijzelf. In mijn ogen is niet het zelfde te zien als eerst, zeggen ze. Maar ze zeggen ook dat ik je los moet laten, omdat ik hier kapot aan zal gaan. Alleen kan ik dit niet zomaar van me afzetten. Jij bent mijn grip, mijn laatste redding. Wanhopig klamp ik me vast aan het idee dat dit niet waar kan zijn, dat het niet waar mág zijn. Ergens ben jij nog, ongedeerd en even levenslustig als dat je altijd geweest bent. Dat móet wel. Afgeschermd tegen het verdriet waar ik in zou kunnen verdrinken, grijp ik naar het laatste restje leven dat nog in me zit en probeer ik realistisch te blijven. Hier moet ik bovenop komen, hier wil ik voor vechten. Niet alleen voor mezelf, ook voor jou. Je bent, anders dan ik, hoe dan ook veilig en er kan jou niks meer overkomen. Het is nu belangrijk dat ik mezelf niet mag verliezen, niet nadat ik jou heb verloren. Maar ik weet net zo goed als ieder ander in mijn omgeving dat dit me nooit volledig los zal laten. Bewust van het feit dat ik hier langzamerhand aan onderdoor begin te gaan, probeer ik wanhopig stand te houden in de oorlog die in mijn hoofd plaatsvind. Of ik zal winnen van mezelf is maar de vraag.